

- Поліція або швидка допомога одразу ж після виявлення нападу насильства в сім'ї спрямовують жінку (в т.ч. з дитиною) до "осередку безпеки", де їй зокрема[5 с 17/18].
- Роз'ясняти її права відповідальність кривдника та можливі подальші дії в напрямку позваження інциденту.
- Виявляють потреби в медичній допомозі, олязі груповому забезпеченні, відновленні документів, утриманні дітей та складають індивідуальний план допомоги.
- Наляють юридичні та психологічні консультації, проводять реабілізаційну роботу.
- особа яка вчинила насильство в сім'ї повинна заплатити лім[3].
- Поліція має право виїхати кривдника із квартири та заборонити йому з'являтися там протягом 10 днів[4 с 27].

Виходячи з вище сказаного Україні потрібно запозичити для себе:

- Необхідно отримання репрезентативних статистичних даних про число жертв домашнього насильства види насильства і факторах що його викликають. Така статистика - найважливіший крок на шляху до формування ефективної соціальної політики.
- Важливо зробити акцент на первинній профілактиці домашнього насильства. Це дозволить вирішити й багато інших соціальні та психологічні проблеми в суспільстві.
- Посилити організацію і рішучість лій міліції на місці сімейного конфлікту ставити її показники як один із критеріїв оінки роботи міліції.
- Узгодити на нормативному та практичному рівнях механізм співпраці між органами та установами, відповідальними за протидію насильству в сім'ї.

Список використаних джерел

1. Хазе В. Что делать, если семейные между супругами перерастают в рукоприкладство // Европа-Экспресс. – 20 февраля 2006. – № 8 с 416.
2. Gewalt in der Familie, Gewalt gegen Frauen in der Familie, Wien 2002, S. 45ff. pdf
3. Bericht zur Situation der Frauenhäuser, der Fachberatungsstellen und anderer Unterstützungsangebote für gewaltbetroffene Frauen und deren Kinder, с. 92; [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.osce.org/uk/ukraine/93319>
4. Gemeinsam gegen häusliche Gewalt: Kooperation, Intervention, Begleitforschung S. 27;
5. Steiermärkisches Gewaltschutzzeitungsgesetz (StGschEG, LGBl. Nr. 17/2005)it, 2004, S. 17/18.

СУЧАСНА КРИМІНАЛЬНА СУБКУЛЬТУРА В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Федченко Марія Сергіївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ,
Науковий керівник: кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Клименко О.З.*

Курс на побудову правової держави та громадянського суспільства, становлення нового, демократичного суспільства в Україні, якій притаманний розвій асоціальних субкультур, передбачає вихід країни із стану криміналізації, підвищення культурного рівня громадян (у тому числі і правової культури), зниження загального рівня злочинності, першочергову боротьбу із найнебезпечнішими проявами злочинності та криміногенним впливом на громадян, одним з яких є надзвичайне поширення норм кримінальної субкультури в суспільстві. Одним із симптомів духовного неблагополуччя нашого суспільства є значний ріст злочинності та проникнення кримінального світогляду і кримінальної субкультури загалом практично в усі прошки українського соціуму.

Органи внутрішніх справ України що є частиною державної виконавчої влади на сьогодні за своєю організацією та діяльністю не повною мірою відповідають вимогам соціально-політичної, економічної та криміногенної ситуації в країні. Нагальною є проблема реформування органів внутрішніх справ України. Необхідність реформування системи МРС узгодження її із суспільними потребами й можливостями держави визначається з перших років незалежності України й досить широко декларувалася [3]. Було розроблено

декілька концепцій реформування, які не були реалізовані, тому що ці керівні документи не містили чітких положень щодо реалізації згаданих пріоритетних засад у правоохоронній сфері, не повністю відповідали концептуальним заявленням, визначеним у програмних документах проведення адміністративної реформи, корекції правоохоронної політики країни, а також не враховували особливостей поточного стану економіки, державного управління, розвитку громадянського суспільства. Фахівці констатують, що відсутність ефективних механізмів забезпечення законності, правопорядку, боротьби зі злочинністю, особливо з її організованими формуваннями та корупцією, криміналізація суспільства, діяльність тінювих структур створюють загрозу національній безпеці України [3], тому нагальним є створення необхідних умов уникнення цієї загрози, надання діяльності ОВС динамізму в боротьбі зі злочинністю та забезпеченню належного правопорядку, створенню і закріпленню партнерських стосунків з населенням.

Нині розпочато якісно новий етап реформування органів внутрішніх справ. Головною метою реформування МРС України має стати вдосконалення системи та структури органів внутрішніх справ, критичний перегляд їхніх функцій і повноважень, а також впровадження нової ідеології відносин із населенням на засадах пріоритетності прав та інтересів людини [2]. Головне призначення реформування полягає в тому, щоб органи державної влади були націлені насамперед, на створення належних умов для повноцінної реалізації громадянами своїх прав і свобод, закріплених Конституцією України [4].

Сьогодні одним із найважливіших завдань цілеспрямованої державної політики дуже актуальною є систематична боротьба, з будь-якими проявами чи пропагандою елементів кримінальної субкультури. Сучасна кримінальна субкультура, яка притаманна українському суспільству на всіх етапах розвитку, значно швидше трансформується до життєвих реалій, тому її вплив на соціум стає ще небезпечнішим і згубнішим в умовах постійних змін у всіх сферах молодого держави. Загалом, субкультура – це самостійне, відносно цілісне утворення, котре включає в себе низку чітко виражених ознак: специфічний набір ціннісних орієнтацій, норм поведінки, взаємодії та взаємовідносин її суб'єктів. Ціннісні орієнтації носіїв субкультури визначаються цінностями та соціальною практикою суспільства, що інтерпретуються і трансформуються відповідно до характеру субкультури (просоціальна, асоціальна, антисоціальна), віковими, соціально-професійними та іншими специфічними потребами її носіїв. Норми у просоціальних субкультурах в основному не суперечать загальноприйнятим, а доповнюють та трансформують їх. В антисоціальних субкультурах норми протилежні суспільним. В асоціальних містяться трансформовані та частково антисуспільні норми. В цілому субкультура, виступаючи об'єктом ідентифікації особистості, є одним із способів її уособлення у суспільстві, що визначає вплив на самосвідомість людини [1].

У злочинному середовищі виникає і розвивається особлива асоціальна культура, основою якої є своя мораль, система цінностей, норм поведінки, які не співпадають із загальноприйнятими, в якій сам злочин є морально виправданий. Криміналізуючі функції субкультури визначаються передачею та збереженням традицій окремого соціально-культурного делінквентного середовища, що здатне протистояти соціальним інститутам.

Реформування органів внутрішніх справ України повинно враховувати і той факт, що сьогодні наша держава посідає друге місце в Європі за кількістю засуджених. Тобто, з метою мінімізації впливу кримінальної субкультури на всі сфери суспільного життя необхідно запровадити комплекс заходів правового, психологічного, соціально-педагогічного впливу, спрямованого на виявлення причин та умов, що сприяють розвитку протиправної поведінки, взаємної криміналізації осіб, схильних до асоціальної поведінки, та засуджених, формування у них правомірної поведінки з метою успішної ресоціалізації.

Список використаних джерел:

1. Александров Ю. К. Очерки криминальной субкультуры / Ю. К. Александров. – М.: Права человека, 2001. – 152 с.
2. Безсмертний О. К. Реформування органів внутрішніх справ України: шляхи реалізації / О. К. Безсмертний // Форум права. – 2011. – № 1. – С. 80–82.
3. Концепція (основи державної політики) національної безпеки України // Урядовий кур'єр. – 1997. – 6 лют.
4. Лукашевич В. Г. Розбудова органів внутрішніх справ на засадах чинної Конституції України / В. Г. Лукашевич, І. В. Солов'євич // Державно-правова реформа в Україні: матеріали наук.-практ. конф. – К., 1997. – С. 237–239.